

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 384. számú Ügyvédi Iroda (fél címe 6, eljáró ügyvéd: dr. Simon Tamás) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, kiskorú Mucsy Maja (I.rendű felperes címe) III. rendű és kiskorú Mucsy Írisz (u.o.) IV. rendű felpereseknek - a Darázs és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 3, eljáró ügyvéd: dr. Dián József) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Molnárné dr. Szandtner Krisztina ügyvéd (fél címe 5) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű és a III.rendű alperes neve (u.o.) III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Csuka és Társa Ügyvédi Iroda (fél címe 2, eljáró ügyvéd: dr. Bardovits Anett) által képviselt Allianz Hungária Biztosító Zrt. (fél címe 1) az I. rendű alperes, valamint dr. Szily Márta ügyvéd (fél címe 7) által képviselt Generali Providencia Biztosító Zrt. (fél címe 4) a II. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2013. november 13. napján kelt 8.P.25.594/2009/90. számú ítélete ellen az I-IV. rendű felperesek részéről 96. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I-II. rendű felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az I. rendű alperes részére 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa összegű, a II-III. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére ugyancsak 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa összegű, míg az I. rendű beavatkozó részére 25.000 (Huszonötezer) forint plusz áfa összegű, a II. rendű beavatkozó részére 25.000 (Huszonötezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a III-IV. rendű felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az I. rendű alperes részére 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű, a II-III. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére ugyancsak 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű, míg az I. rendű beavatkozó részére 5.000 (Ötezer) forint plusz áfa összegű, a II. rendű beavatkozó részére 5.000 (Ötezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Az I-II. rendű felperesek személyenként 240.000 (Kettőszáznegyvenezer) forint, a III-IV. rendű felperesek személyenként 40.000 (Negyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket kötelesek megfizetni - felhívásra - az állam javára.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek házastársak, a III. és a IV. rendű felperesek a kiskorú gyermekeik. Az I. rendű felperes harmadik terhességének gondozását részben az I. rendű alperesi intézményben, részben pedig a II-III. rendű alperesek által működtetett végezte. A II-III. rendű alperesek törvényes képviselője, ... - aki a III. rendű alperes munkavállalója is - a szüléset- nőgyógyászati magánpraxisát ez utóbbi minőségben végzi, megbízási szerződés keretében a szakképesítéséhez kapcsolódó tevékenységét az I. rendű alperes szakmai felügyelete alatt az I. rendű alperesi intézményben is elláthatja. Az I. rendű felperes a ... 2008. december 15-én, míg az I. rendű alperesnél 2008. december 17-én, a terhesség utolsó napján jelentkezett kontrollvizsgálatra. Az I. rendű felperest ezen a napon az I. rendű alperesnél szülésznő vizsgálta, az ekkor elvégzett magzati állapotfelmérés - NST vizsgálat - negatív eredményt adott. Az I. rendű felperes ezt követően otthonába távozott, majd december 18-án jelentkezett ismét az I. rendű alperesnél, ahol megállapították, hogy magzata méhen belül elhalt.

Az I-IV. rendű felperesek keresetükben az I-II. rendű felperesek részére személyenként 8.000.000 forint nem vagyoni és 154.200 forint vagyoni, a III-IV. rendű felperesek részére személyenként 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni az I-III. rendű alpereseket. Álláspontjuk szerint a terhesség gondozása nem megfelelően történt, a 2008. november 20-tól elkészült NST vizsgálatok eredményét az alperesek nem megfelelően értékelték. Az elvégzettek túl további vizsgálatok maradtak el, így nem észlelhetők a krónikus magzati oxigénhiányt és később a halva születéssel együtt feltárt jelenséget, amely szerint a köldökzsinór a magzat nyakára tekeredett. Állításuk szerint amennyiben az ellátás 2008. december 15. és 17. napján megfelelően zajlik, a terhes hospitalizációja és a szülés mielőbbi befejezése esetén a magzat életben maradásának esélye növelhető lett volna. Kárigényüket továbbá arra alapították, hogy a II-III. rendű alperesi ellátás során az I. rendű felperest nem megfelelően tájékoztatták arról, hogy milyen jövőbeni vizsgálatok elvégzése szükséges, azoktól mi várható, elmaradásuk milyen kockázatot jelent, mi várható a terhesség további viselésétől, így megfosztották az I. rendű felperest attól, hogy a terhesség sorsáról maga döntsön. Álláspontjuk szerint a 2008. december 17-i I. rendű alperesi ellátás ugyanilyen szempontból kifogásolható.

Az I-III. rendű alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állításuk szerint az I. rendű felperes ellátása során szakmai szabályt nem sértettek,

a szükséges és előírt vizsgálatok nem maradtak el, a vizsgálatok eredményeit megfelelően értékelték. Kiemelték: a terhes kórházi felvételére egyik ellátási fázisban sem volt szakmai indok, így a tájékoztatási kötelezettség megszegésére alapított kárigény sem lehet megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Az I-II. rendű felpereseket személyenként 489.300 forint, a III-IV. rendű felpereseket személyenként 120.000 forint illeték megfizetésére kötelezte az állam javára. Az I-II. rendű felpereseket személyenként 350.000 forint, a III-IV. rendű felpereseket személyenként 100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az I. rendű alperes javára. Az I-II. rendű felpereseket személyenként további 350.000 forint, míg a III-IV. rendű felpereseket személyenként 100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a II. és a III. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére. Kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az alperesi beavatkozóknak 60.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság rámutatott: az I. rendű felperes harmadik terhessége halvaszületéssel végződött, ezért a perben az alperesekre hárult annak bizonyítása, hogy az I. rendű felperes ellátását az elvárható gondossággal végezték, szakmai szabályokat nem sértettek. A perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, hogy a gondozás során szükséges vizsgálat nem maradt el, az elvégzett vizsgálatok eredményét az alperesek megfelelően értékelték, az NST görbék mindvégig kifogástalan magzati állapotról tanúskodtak, az elvégzettekén túl további vizsgálatok indikálásának nem volt szakmai indoka. Megállapítása szerint a magzat halálát nagy valószínűséggel a december 18-i felvételt közvetlenül megelőző hevenyen kialakuló köldökzsinór hurkolódás, megfeszülés okozta. A szakértő rögzítette, hogy a diagnosztikus vizsgálatok közül az ultrahang jelezheti az elváltozást, de a korábbi vizsgálatok alapján ennek nem volt jele és az utolsó protokoll szerinti vizsgálatot negatív eredménnyel elvégezték. Nem volt szakmai indok arra, hogy a terhest akár december 17-én vagy korábban a kórházi osztályra felvegyék, ezt nem indokolta az sem, hogy az egészséges terhes már elérte a terminust. Akkor sem lett volna erre indok, ha december 17-én nem csak a tanúként kihallgatott ... szülésznő, hanem szakorvos is megvizsgálja az I. rendű felperest. Az elsőfokú bíróság rámutatott: kétségtelen, hogy a 2008. december 17-i ellátás ambuláns lelete nem áll rendelkezésre, de a kirendelt szakértő véleménye szerint a korábbi és a másnapi méhnyak lelet alapján következtetni lehet arra, hogy a szülés december 17-én nem indult be. Az elsőfokú bíróság megkísérelte az I-II. rendű felperesek által csatolt magánszakértői vélemény és a perben kirendelt szakértő véleménye közötti ellentmondás feloldását, amely azonban nem vezetett eredményre. Az I-II. rendű felperesek ezt követően újabb szakértő kirendelésére nem tettek bizonyítási indítványt és a továbbiakban nem hivatkoztak arra, hogy az I. rendű felperes szakmai ellátását az alperesek nem megfelelően végezték. Keresetüket változatlan kárigény formájában arra alapították, hogy az alperesek az I. rendű felperes tájékoztatása során nem az elvárható módon jártak el. Az elsőfokú bíróság ennek kapcsán kifejtette, hogy a perben kirendelt szakértő utalt ugyan arra, hogy további flowmetriás vizsgálat elvégzése nem volt kizárt, annak elvégzésére, az

I. rendű felperes kórházi felvételére ugyanakkor - sem december 15-én, sem két nappal később - nem volt szakmai indok. Kiemelte: egy szakmailag nem indokolható vizsgálat elvégzésének lehetőségére vonatkozó tájékoztatás hiánya nem alapozza meg az ellátó szakmai felelősségét, ebből következően arra eredménnyel kárigény sem alapítható. Az ellátóknak reálisan nem kellett számítania a szövődmény bekövetkezésére, így a szülést beindítani, a terhességet befejezni nem kellett, ezért nem róható az I. rendű alperes terhére, hogy arra a körülményre, amelyre nem számíthatott, nem hívta fel a beteg figyelmét. Kifejtette, mivel alapos szakmai indoka nem volt a felvételnek, illetőleg azt az általános gondossági mérce sem indokolta, a felvételt feltételező megfigyelés esetére felvázolt vizsgálati lehetőségek megvalósítása nem tartozott az elvárható gondosság körébe, így elvégzésük lehetőségének felvetése sem lehet az ellátót terhelő tájékoztatási kötelezettség alapja.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-IV. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen a megváltoztatásával annak megállapítását kérték, hogy az I-III. rendű alperesek nem az elvárható gondossággal jártak el az I. rendű felperes gyógykezelése során, és ezzel okozati összefüggésben következett be a magzat halála. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I-II. rendű felpereseknek személyenként 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és annak 2008. december 18-tól a kifizetésig járó késedelmi kamatát, míg a III-IV. rendű felperesek részére személyenként 500.000 forint nem vagyoni kártérítést annak törvényes mértékű késedelmi kamataival együtt. Másodlagosan közbenső ítélettel kérték megállapítani mindhárom alperes kártérítő felelősségét a felpereseknek okozott károk vonatkozásában. Harmadlagosan az I. rendű alperes marasztalását kérték az előzőekben körülírt összecszerű kárigény előterjesztése mellett. Negyedlegesen az I. rendű alperes kártérítő felelősségének közbenső ítélettel történő megállapítását kérték. Ötödleges kérelmük a perköltség fizetési kötelezettségük mérséklésére irányult. Álláspontjuk szerint az elvárható gondosság tanúsításának hiánya, de különösen a tájékoztatás hiányossága a rendelkezésre álló szakértői vélemények alapján is megállapítható. Az I. rendű felperes kórházi felvétele esetén megfigyelésre került volna sor, amely további gyógykezelési lépéseket jelentett volna, amelyek nagyobb esélyt biztosítottak volna a magzat halálához vezető elváltozások esetleges észlelésére, illetőleg a felvétel magában foglalhatta volna az ultrahang vizsgálat elvégzésének lehetőségét, amely nagyobb eséllyel mutathatta volna ki a magzat halálához vezető folyamatot. Érvelésük szerint a szakértő azon nyilatkozata, miszerint szakmai indokok alapján nem állt fenn a felvétellel kapcsolatos felelősség, nem fogadható el. A szakmai felelősség kérdését ugyanis a bíróság köteles megítélni, annak eldöntésére a szakértő nem hivatott. Kiemelték: az adott esetben nem lett volna kizárt korábban terheléses vizsgálatokat, illetőleg flowmetriát végezni, amelyből az következik, hogy ezeknek a vizsgálatoknak a lehetőségéről az I. rendű felperest tájékoztatni kellett volna. E tájékoztatás elmaradása alapozza meg az alperesek kártérítő felelősségét, ugyanis az a vélelem, hogy a tájékoztatás nem hangzott el, és ezt az alperesek sem írásbeli nyilatkozattal, sem a szülésznő meghallgatásával nem cáfolták. Utaltak arra is, hogy

amennyiben megállapítható, hogy valamilyen szolgáltatás nem kizárt vagy nagyobb esélyt biztosít, akkor elvégzésének hiánya az elvárható gondosság hiányát is megalapozza. Kifejtették: abban az esetben, ha elfogadnánk az elsőfokú ítélet azon megközelítését, miszerint a tájékoztatási kötelezettség és az elvárható gondosság kérdésköre egybe esik, úgy a tájékoztatási kötelezettség tartalma kiürülne. Az I. rendű alperest 2008. december 17-én, míg a II-III. rendű alpereseket legkésőbb 2008. december 15-én terhelte volna a kórházi felvétellel, és az ott elvégezhető megfigyeléssel és a felismerést segítő nagyobb esélyű vizsgálatok ismertetésével kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség azzal, hogy amennyiben ezen vizsgálatok elvégzésre kerülnek, több adatot szolgáltathattak volna az I. rendű felperes státuszával, a magzat jelenlegi és jövőbeni állapotával, a terhesség esetleges befejezésével kapcsolatban.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta: a mindenre kiterjedő szakértői vizsgálat arra a megállapításra jutott, hogy semmi sem indokolta az I. rendű felperes kórházi felvételét. Helyesen rögzítette ítéletében az elsőfokú bíróság, hogy irreális és életszerűtlen az olyan ellátásról való tájékoztatás, amely indokolatlansága miatt fel sem merült alternatívaként az I. rendű alperes dolgozóiban. Az I-II. rendű felperesek érvelésének elfogadása esetén a meg nem jósolható problémákat is előre kellene vizsgálnia az orvosoknak, ugyanis azok bármikor előfordulhatnak, mert nem kizártak. Az I-II. rendű felperesek által hivatkozott elvi állásfoglalás sem alkalmazható az adott esetben, ugyanis az I. rendű felperesnél nem kellett semmiféle kockázattal számolni, semmiféle jel nem mutatott arra, hogy a magzat veszélyhelyzetben lenne. Utalt arra is, hogy az I-II. rendű felperesek az utolsó tárgyaláson kizárólag a tájékoztatási kötelezettség kapcsán tartották fenn kereseti kérelmüket, a másodfokú eljárásban a keresetet a fellebbezésben foglaltak szerint megváltoztatni már nem lehet. Hangsúlyozták: az I. rendű felperesnél a kórházi felvétel és az ezzel összefüggő vizsgálatok elvégzésének szükségessége nem merült fel, a szülés nem indult meg december 17-én, a magzat nem volt veszélyhelyzetben, így szakmailag nem volt indoka a kórházi felvételnek, valamint további vizsgálatok elvégzésének. Minderre tekintettel a nem indokolt vizsgálatok elvégzésének nem kizárt lehetőségéről sem kellett az I. rendű felperesnek tájékoztatást kapnia. Megjegyezte, hogy egy egészséges anya és egy egészséges magzat esetében szükségtelen és kivitelezhetetlen elvárás lenne a kórházi körülmények közötti folyamatos megfigyelés, a kórházi ellátásra valóban rászoruló szakszerű ellátásra való joga korlátozódna, ha ilyen elvárást támasztanának a kórházakkal szemben. Álláspontja szerint különbséget lehet és kell tenni a minimális és a reális esély között, ezért helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó megállapításait is.

A II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelték: az I-II. rendű felperesek az elsőfokú eljárás során nem vitatták, hogy az alperesek az I. rendű felperes ellátása során nem szegtek szakmai szabályt, ezért ezt a másodfokú eljárásban nem tehetik ismét vitássá. Hivatkoztak arra is, hogy az I-II. rendű felperesek maguk jelentették

ki, hogy amennyiben akut oxigénhiány vezetett a magzat halálához, úgy a II-III. rendű alperesek kártérítő felelőssége nem vizsgálható. Kiemelték továbbá, hogy a nem indokolt vizsgálatokról való tájékoztatás elmulasztása nem róható a II-III. rendű alperesek terhére.

Az I. rendű alperes, valamint a II. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott felelősségbiztosító fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I-IV. rendű felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás után, a feltárt peradatok okszerű és helyes mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, azt ítélezésének alapjául a Fővárosi Ítéltábla elfogadta. A Fővárosi Ítéltábla az arra alapított érdemi döntésével indokaira is kiterjedően mindenben egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

A Fővárosi Ítéltábla előrebocsátja, hogy a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet, a Pp. 146. § (5) bekezdés a) pontjában foglalt nyilatkozat akkor tehető, ha annak a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján helye van. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett módosított keresetükben az I-IV. rendű felperesek arra alapították kárigényüket, hogy az I-III. rendű alperesek 2008. december 15-én, illetőleg 17-én nem tájékoztatták megfelelően az I. rendű felperest a további flowmetriás vizsgálat elvégzésének, illetőleg a kórházi felvétel, és megfigyelés szükségességéről. A fellebbező I-IV. rendű felperesek fellebbezésükben keresetüket akként módosították, hogy ismételten hivatkoztak arra: az I-III. rendű alperesek nem megfelelően végezték az I. rendű felperes szakmai ellátását. A két kérelem összevetése alapján megállapítható, hogy az I-IV. rendű felperesek új kérelme nem az elsőfokú eljárásban előterjesztett és fenntartott keresetük Pp. 146. § (5) bekezdése szerinti módosítása, az tartalma alapján megítélve az I-III. rendű alperesekkel szemben más jogalaptól származó igény érvényesítésére irányul, ami keresetváltoztatás és a Pp. 247. § (1) bekezdése szerinti tilalomba ütközik, ezért figyelembe nem vehető és érdemben nem bírálható el.

Az I-IV. rendű felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletét az előzőekben kifejtetteket meghaladóan a tekintetben támadták, hogy az elsőfokú bíróság az I-III. rendű alperesek kártérítési felelősségét a tájékoztatási kötelezettség megsértése miatt nem tartotta megállapíthatónak, a Fővárosi Ítéltábla ezért ebben a keretben vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott-e.

Az Eütv. 13. §-a előírja a beteg tájékoztatásához való jogát, amely az egészségügyi intézmény részéről egyben kötelezettséget jelent (134., 135. §). Ennek

elmulasztása azonban nem önmagában, hanem csak akkor alapozza meg az alperes kártérítő felelősségét, ha az elmaradt tájékoztatás miatt következett be a károsodás. A tájékoztatási kötelezettség tartalmát mindig az adott eset körülményei határozzák meg. A tájékoztatásnak az elvárható gondosság szerintinek kell lennie, a hozzájárulásnak pedig ezzel adekvátnak.

Az I-IV. rendű felperesek arra helytállóan hivatkoztak fellebbezésükben, hogy a betegtájékoztatás megfelelése nem orvosi szakkérdés, hanem a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés, ugyanakkor az elsőfokú bíróság ettől függetlenül mindenben helytállóan állapította meg, hogy az I-III. rendű alpereseket az Eütv.-ben előírt tájékoztatási kötelezettség terén nem terheli mulasztás. Az I. rendű felperes tájékoztatásának sem 2008. december 15-én, sem december 17-én nem kellett kiterjednie olyan vizsgálatok elvégzésének, illetőleg az I. rendű felperes kórházi felvételének, megfigyelésének elvi lehetőségére, amelyekre az előzőekben részletezett napokon a perben kirendelt szakértő aggálytalan véleménye szerint semmilyen szakmai indok nem állt fenn, a protokoll szerint elvégzett vizsgálatok negatív eredményt mutattak, a szülés nem indult be.

Az alperesi orvosoknak a tájékoztatás során az I. rendű felperes, illetőleg a magzat adott egészségi állapotából kellett kiindulnia, a magzat halálához vezető, az I. rendű felperes december 18-ai kórházi felvételét közvetlenül megelőzően, hevenyen kialakuló köldökzsínór hurkolódásra, megfeszülésre az I. rendű felperes tájékoztatásánál az orvosnak nem kellett gondolnia, a kialakulása az orvosi eljárástól független, és következményei kártérítésként sem háríthatók át az I-III. rendű alperesekre.

Nem alapozhatja meg az I-III. rendű alperesi egészségügyi szolgáltatók kártérítő felelősségét az olyan vizsgálatok elvégzésének, illetőleg a várandós hospitalizációjának, megfigyelésének elvi lehetőségére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség megszegése, amely vizsgálatok, kórházi felvétel elvégzésének szükségessége csak retrospektíve, a magzat állapotának utólagos ismeretében állapítható meg. Az ilyen jellegű tájékoztatási kötelezettség megkövetelése az Eütv. szerinti elvárható gondosság körén kívül is esne.

Az elsőfokú bíróság tehát megalapozott döntést hozott, a perben beszerzett aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény megállapításaira is figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva helyes indokaira - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelenül fellebbező I-IV. rendű felpereseket az I-III. rendű alperesek és az I-II. rendű beavatkozók javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan - az I-III. rendű alperesek és az I. rendű beavatkozó tekintetében a 4/A. §-a értelmében az áfa figyelembevételével - megállapított

ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség, valamint a tárgyi illetékfeljegyzési jog [ltv. 62. § (1) bekezdés b) pont] folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. augusztus 29.

Dr. Ságghy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró